Vegheați să nu fie între voi nimeni lumesc

În cadrul tematicii Bisericii vom aborda un subiect mai dificil. Vom discuta despre Trupul lui Hristos, adică Biserica, despre rolul acesteia și despre cine este Constructorul ei. Ne vom îndrepta atenția către Evanghelia după Matei, capitolul 16, unde, începând cu versetul 18, partea a doua, găsim o declarație puternică a Domnului Isus: *„Pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui”*. Aici, Domnul Isus ne promite că El însuși va zidi Biserica.

Pentru a înțelege mai bine la ce se referă Domnul Isus când vorbește despre zidire, să mergem și în Vechiul Testament. Să ne imaginăm o clădire și procesul de construcție al acesteia. În Cuvântul lui Dumnezeu, noi, credincioșii, suntem reprezentați ca fiind pietre vii, componente ale Casei lui Dumnezeu.

Deschidem la Zaharia, capitolul 6, pentru a explora profeția care a împlinit-o Domnul în Matei 16. În versetul 12 până la 15 din Zaharia 6 citim: „*Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: Iată că un om, al cărui nume este Odrasla, va odrăsli din locul lui, şi va zidi Templul Domnului. Da, El va zidi Templul Domnului, va purta podoabă împărătească, va şedea şi va stăpâni pe scaunul Lui de domnie, va fi preot pe scaunul Lui de domnie, şi o desăvârşită unire va domni între ei amândoi .”* Continuând cu versetul 15: *„Cei ce sunt departe vor veni şi vor lucra la Templul Domnului; şi veţi şti astfel că Domnul oştirilor m-a trimis la voi.”* Amin. Este clar că prin *Odrasla* se face referire la Domnul Isus, nu există niciun dubiu în această privință. Odrasla va crește și va zidi templul Domnului.

Dacă există încă confuzie, să clarificăm: El va zidi Templul Domnului, care nu se diferă de zidirea Bisericii. Am citit în Matei 16 și observăm că există o legătură între cele două. În versetul 18 din Matei 16, Domnul Isus afirmă: *„Eu voi zidi Biserica Mea.”*

Să mergem și la Epistola către Efeseni pentru a vedea că, atunci când vorbim despre Templul Domnului, ne referim de fapt la Biserică, deci nu sunt concepte străine unul de celălalt.

Citim de la Efeseni capitolul 2 versetul 10: *„Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.”* Amin. Așadar, noi suntem lucrarea Lui, zidiți în Hristos Isus. De asemenea, citim tot din Efeseni 2, de la versetul 19 până la 22: *„Aşadar, voi nu mai sunteţi nici străini, nici oaspeţi ai casei, ci sunteţi împreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiţi pe temelia apostolilor şi prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine închegată, creşte ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Şi prin El şi voi sunteţi zidiţi împreună, ca să fiţi un locaş al lui Dumnezeu, prin Duhul..”* Amin.

În timpul Apostolului Pavel, epistolele lui nu erau împărțite în capitole și versete, ci erau scrisori cursive. Pavel vorbește în această epistolă despre Templul lui Dumnezeu și despre taina lui

Hristos, care este Biserica, și ne îndrumă să înțelegem mai bine aceste lucruri.

În capitolul 4 din Efeseni, ne explică rolul Bisericii. Să explorăm cum Domnul Isus zidește această Biserică citind de la versetul 4: „*Este un singur trup, un singur Duh, după cum şi voi aţi fost chemaţi la o singură nădejde a chemării voastre”* Există un singur trup, un singur Templu, o singură Biserică. Iar apoi versetul 5 și 6: „*Este un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez. Este un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor, care este mai presus de toţi, care lucrează prin toţi şi care este în toţi.*”

Apoi, de la versetul 11, citim: *„Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos.”*

Scopul este ca toți „*să ajungem la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.”*

Astfel, „*să nu mai fim copii, plutind încoace şi încolo, purtaţi de orice vânt de învăţătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioşi adevărului, în dragoste, să creştem în toate privinţele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos.Din El tot trupul, bine închegat şi strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, îşi primeşte creşterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părţi în măsura ei, şi se zideşte în dragoste*.” Amin.

Rolul Bisericii, al Trupului lui Hristos, este să se zidească, să fie strâns legat, bine închegat. Fiecare încheietură contribuie la acest proces. Ne putem întreba dacă există oameni în acest trup sau în mijlocul nostru care nu contribuie la zidire împreună cu noi. În Zaharia se spune: *„și vor veni de departe și vor lucra la Templul Domnului.”*

Apostolul Pavel, în 1 Corinteni, capitolul 3, ne îndeamnă să fim lucrători împreună cu Dumnezeu, și să reflectăm dacă un proroc mincinos poate contribui la zidire, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează: *„Păziți-vă de prorocii mincinoși.”* Citim de la versetul 5 până la 9: „*Cine este Pavel? Şi cine este Apolo? Nişte slujitori ai lui Dumnezeu, prin care aţi crezut; şi fiecare după puterea dată lui de Domnul. Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească: aşa că nici cel ce sădeşte, nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu, care face să crească. Cel ce sădeşte şi cel ce udă, sunt tot una; şi fiecare îşi va lua răsplata după osteneala lui. Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteţi ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu.„* Amin.

Apostolul Pavel, Apolo și noi, dar nu oamenii din afară, ci copiii Domnului, sunt cei care se califică pentru aceste lucrări. Dumnezeu nu pune un prunc să zidească sau să construiască. *„Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu, voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu.”* Așa cum este menționat în capitolul 2, clădirea Lui Dumnezeu este Templul Lui Dumnezeu, cunoscut și sub numele de Biserica Domnului Isus, Casa Lui Dumnezeu, care este zidită pe temelia apostolilor și continuă să crească.

În Vechiul Testament, găsim indicii despre cine poate contribui la construcția Templului Domnului și cât de important este să respectăm Cuvântul lui Dumnezeu în acest proces. În

cartea Ezra, capitolul 4, descoperim o paralelă între evenimentele de atunci și cele din timpurile noastre. Poporul evreu, după ce a petrecut 70 de ani în captivitatea babiloniană, a fost eliberat de Dumnezeu și o parte dintre ei s-au întors în țara lor pentru a reconstrui Templul Domnului. În această perioadă, doar semințiile lui Iuda și Beniamin erau prezente, restul celor 10 triburi fiind risipite și pierdute.

Citim de la versetul 1 din Ezra 4: „*Vrăjmașii lui Iuda și Beniamin, au auzit că fiii robiei zidesc un Templu Domnului Dumnezeului lui Israel și au venit la Zorobabel şi la capii de familii, şi le-au zis: să zidim şi noi cu voi; căci, şi noi chemăm ca şi voi pe Dumnezeul vostru , şi-I aducem jertfe din vremea lui Esar-Hadon, împăratul Asiriei, care ne-a adus aici.„* Acești oameni au încercat să se alăture construcției. Acești vrăjmași, care în realitate nu căutau să slujească Domnului cu sinceritate, ci mai degrabă să submineze lucrarea, susțineau că și ei, la fel ca evreii, Îl adoră pe Dumnezeu și aduc jertfe din timpul lui Esar-Hadon, care îi adusese acolo.

Totuși, intențiile lor erau departe de a fi curate, dorind de fapt să împiedice construcția Templului. Astăzi, lucrurile se întâmplă similar, sunt mulți care încearcă să zădărnicească lucrarea Bisericii lui Hristos care prevede creșterea și desăvârșirea sfinților.

Această relatare ne amintește că nu toți cei care par a fi aliați în lucrarea lui Dumnezeu sunt cu adevărat de partea noastră. Uneori, cei care se oferă să ajute pot avea motive ascunse, căutând să aducă dezordine și să împiedice progresul spiritual.

Este esențial să discernem intențiile celor din jurul nostru și să ne asigurăm că cei care contribuie la lucrarea lui Dumnezeu sunt conduși de un duh sincer și de dorința de a sluji conform voii lui Dumnezeu.

Vă amintiți ce spune Scriptura despre aceste popoare venite în Samaria? Au văzut că animalele sălbatice vin și îi atacă, provocându-le numeroase probleme. Astfel, au decis să cheme pe cineva care să îi învețe despre Dumnezeul lui Israel, pentru a evita repetarea acestor incidente nefericite*.* În același timp, ei slujeau și Domnului, și dumnezeilor sau idolilor lor. Practicau un cult mixt, oferind o parte din devotamentul lor lui Dumnezeu și o altă parte am putea zice lumii.

Un exemplu în acest sens este iubirea de bani, care poate fi considerat o formă de idolatrie. Dacă ar fi să adaptăm la zilele noastre, acești oameni din Ezra 4 ar fi putut spune: *Aducem jertfe, ne închinăm ca voi, ne rugăm ca voi, avem și noi templele noastre, bisericile noastre. Haideți să construim împreună, să fim frați*.

Totuși, citim la versetul 3: „*Dar Zorobabel, Iosua, şi ceilalţi capi ai familiilor lui Israel, le-au răspuns: Nu se cuvine să zidiţi împreună cu noi Casa Dumnezeului nostru; ci noi singuri o vom zidi Domnului, Dumnezeului lui Israel, cum ne-a poruncit împăratul Cir, împăratul Perşilor.”*

De ce insistau evreii să construiască singuri? În zilele noastre, se învață că în Biserică există atât grâu, cât și neghină. Nu se mai face distincție între cei adevărați și cei falși. Toți participăm la Cina Domnului, lucrăm împreună, construim împreună, chiar și când mai marii sunt corupți. Mulți cred că Dumnezeu va face selecția finală la venirea Lui.

Construirea Templului este însă o responsabilitate majoră. În primul rând, arhitectul, constructorul și proiectantul este însuși Domnul Isus. El este cel care construiește și, după cum ne spune Scriptura, în Efeseni, El își îngrijește cu dragoste Templul, trupul Său, care este Biserica.

„Nu se cuvine să zidiți împreună cu noi.” Când vrăjmașii lui Iuda au auzit aceasta, nu s-au oprit. Citim de la versetul 4: „*Atunci oamenii ţării au muiat inima poporului lui Iuda; l-au înfricoşat ca să-l împiedice să zidească, şi au mituit cu preţ de argint pe sfetnici ca să-i zădărnicească lucrarea. Aşa a fost tot timpul vieţii lui Cir, împăratul Perşilor, până la domnia lui Dariu, împăratul Perşilor.*”

În această perioadă, evreii s-au confruntat cu provocarea *„amânarii zidirii Templului”*. În ciuda opoziției lui Zorobabel și a capilor de familie, neamurile au reușit să submineze eforturile de rezidire.

În Efeseni 2:10 ne este scris: *„noi suntem lucrarea Lui Dumnezeu”*, ceea ce subliniază că suntem zidiți în Hristos Isus pentru a umbla în faptele pe care Domnul le-a pregătit mai dinainte. Această idee ridică întrebarea despre colaborarea în zidirea spirituală: dacă Zorobabel a refuzat să colaboreze cu păgânii în construirea Templului, cum ar trebui să procedăm noi? Domnul Isus însuși este implicat în această zidire, dar este oare corect să lăsăm *neghina să zidească împreună cu grâul*? Această întrebare ne provoacă să reflectăm asupra colaborării în lucrarea dumnezeiască.

Când ne gândim la Pavel și Apolo, este clar că amândoi sunt descriși ca slujitori ai lui Dumnezeu, nu ca unul al lui Dumnezeu și celălalt al lui Satan. În lucrarea lor, ei sunt parteneri în construirea Templului lui Dumnezeu. Nu există o colaborare între slujitorii lui Dumnezeu și slujitorii lui Satan în zidirea Templului Domnului. Este esențial să fim vigilenți și să înțelegem că nu se poate amesteca lumina cu întunericul în această lucrarea sfântă.

Zorobabel, revenit din captivitate, a fost un om dedicat lui Dumnezeu, dar chiar și așa, adversarii au reușit să împiedice construirea Templului. Acest lucru ne arată că planul lui Dumnezeu poate întâmpina opoziție.

Rolul Templului sau al Bisericii, trupul lui Hristos, este vital în creșterea și desăvârșirea sfinților. Dumnezeu nu dorește ca această construcție spirituală să se realizeze în colaborare cu fiii întunericului; fiii luminii trebuie să se zidească separat de fiii întunericului.

Acest principiu este susținut și în Deuteronom, în special în capitolul 7, care subliniază separarea dintre poporul ales și națiunile păgâne. Înainte să citim de la versetul 1, este important să menționăm și titlul pentru a înțelege contextul: *„Nimicirea Canaaniților și a idolilor lor”*. Se ridică întrebarea: ce intenționează vrăjmașii și Iuda atunci când propun să construiască împreună? Intenția lor este să aducă idolii și să-i așeze alături de Dumnezeu, determinând astfel poporul evreu să înceapă să slujească mai multor dumnezei.

Citim del a versetul 1:* „Când Domnul, Dumnezeul tău, te va aduce în ţara în care vei intra şi o vei lua în stăpânire, şi va izgoni dinaintea ta multe neamuri: pe Hetiţi, pe Ghirgasiţi, pe Amoriţi,

pe Canaaniţi, pe Fereziţi, pe Heviţi şi pe Iebusiţi, şapte neamuri mai mari la număr şi mai puternice decât tine; când Domnul, Dumnezeul tău, ţi le va da în mâini, şi le vei bate, să le nimiceşti cu desăvârşire, să nu închei legământ cu ele, şi să n-ai milă de ele. Să nu te încuscreşti cu popoarele acestea, să nu măriţi pe fetele tale după fiii lor, şi să nu iei pe fetele lor de neveste pentru fiii tăi; căci ar abate de la Mine pe fiii tăi, şi ar sluji astfel altor dumnezei; Domnul S-ar aprinde de mânie împotriva voastră şi te-ar nimici îndată. Dimpotrivă, iată cum să vă purtaţi cu ele: să le surpaţi altarele, să le sfărâmaţi stâlpii idoleşti, să le tăiaţi pomii închinaţi dumnezeilor lor şi să ardeţi în foc chipurile lor cioplite. Căci tu eşti un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul Dumnezeul tău te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe faţa pământului."* Amin.

Aceste versete subliniază cerința lui Dumnezeu pentru separarea și sfințenia poporului Său, interzicând orice formă de amestec cu neamurile păgâne și idolatria lor. Este o lecție esențială chiar și pentru noi astăzi, să menținem puritatea credinței și să evităm influențele obiceiurilor lumii care ne înconjoară.

De ce este imperativ să nu construim împreună cu cei care nu împărtășesc aceleași valori? Ce consecințe apar atunci când construim împreună? În acest context, oamenii erau avertizați de pericolul ignorării Cuvântului lui Dumnezeu, de a nu a respecta poruncile Sale și de a se amesteca cu neamurile păgâne. Se menționează că aceasta ar putea abate pe fiii poporului de la Dumnezeu.

Ce se întâmplă când Lumina coabitează cu Întunericul? Dacă lumina reprezintă Biserica, Trupul lui Hristos, iar adunarea include și întuneric, atunci adunarea este compusă din membri ai Bisericii, dar și din *„fiii întunericului"* și *„fiii luminii"*.

Fiii întunericului, atunci când sunt împreună, pot încerca să abată pe fiii luminii de la calea cea dreaptă. Domnul avertizează despre această posibilitate, spunând: *„căci ar abate de la Mine pe fiii tăi, şi ar sluji astfel altor dumnezei"*.

În contextul construirii-împreună a Templului, în Vechiul Testament, acest lucru nu era posibil, dar în perioada harului, se ridică întrebarea dacă se poate sau nu.

Când vine vorba despre construirea Bisericii sau Templului Lui, Domnul Isus nu permite ca aceasta să se facă împreună cu Satan. Este de neconceput ca Domnul Isus să colaboreze cu diavolul în construirea Bisericii Sale. Prin urmare, fiii luminii, fiii lui Hristos sau ai lui Dumnezeu, nu pot să construiască împreună cu fiii întunericului Templul Său sau Biserica lui Hristos, chiar dacă există învățătura generalizată că neghina locuiește împreună cu grâul.

În Numeri capitolul 5, Cuvântul lui Dumnezeu ne arată clar cine se află în Templul lui Dumnezeu și cine poate fi zidit în Templul Lui, ce fel de pietre sunt acceptate. Citim de la versetul 1 până la versetul 4. „*Domnul a vorbit lui Moise, şi a zis: Porunceşte copiilor lui Israel să izgonească din tabără pe orice lepros, şi pe oricine are o lepădare de sămânţă, sau este întinat prin atingerea de un mort. Fie bărbaţi fie femei, să-i scoateţi afară din tabără; să-i scoateţi afară, ca să nu spurce tabăra în mijlocul căreia Îmi am Eu locuinţa. Copiii lui Israel au făcut aşa, şi i-au

scos afară din tabără; cum poruncise lui Moise Domnul, aşa au făcut copiii lui Israel.*” Amin.

Analizând versetul 3, observăm două referințe importante. Una dintre ele este la *2 Corinteni 6:16,* care ne spune unde își are Dumnezeu locuința. În acest verset, este vorba despre templul Lui, despre biserică. Înainte de a ne întoarce la acest subiect, trebuie să ne întrebăm ce se întâmplă cu tabăra Lui Dumnezeu și cine locuiește în ea.

Dumnezeu locuiește în tabăra Sa. Scriptura ne vorbește clar că nu pot să coexiste în Templul Lui Dumnezeu atât lumina cât și întunericul. Atunci mai pot să zidească împreună? Aceasta este întrebarea pe care o ridică versetul 16 din 2 Corinteni 6. „*Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, şi ei vor fi poporul Meu.”* Amin.

Dumnezeu locuiește în Templul Său, și însuși Domnul Isus zidește Templul Lui pentru ca Dumnezeu să locuiască acolo. De aceea, tabăra, Templul, Biserica sau trupul lui Hristos trebuie să fie curat. Este necesar să îndepărtăm orice impuritate pentru a nu spurca locul în care Dumnezeu își are locuința, așa cum copiii lui Israel au procedat la porunca Domnului dată lui Moise, scoțând afară din tabără pe cei necurați.

Ce ne poruncește nouă astăzi? Să îndepărtăm pe cei care spurcă tabăra, asemenea leproșilor, care sunt simbolul păcatului. Când cineva păcătuia, cum a fost cazul Mariei împotriva lui Moise, era izgonit din tabără până la curățire și iertare.

Este esențial să înțelegem cum este Tabăra lui Dumnezeu, Biserica lui Hristos și cum se construiește aceasta. Vom citi din Deuteronom, capitolul 23, versetul 9, despre curăția în tabără: *„Când vei ieşi cu oastea împotriva vrăjmaşilor tăi, fereşte-te de orice lucru rău. Dacă va fi la tine cineva care să nu fie curat, în urma vreunei întâmplări din timpul nopţii, să iasă din tabără, şi să nu intre în tabără; spre seară, să se scalde în apă, şi după asfinţitul soarelui va putea să se întoarcă în tabără. Să ai un loc afară din tabără, şi acolo să ieşi afară. Între uneltele tale să ai o lopată, cu care să sapi şi să–ţi acoperi murdăriile ieşite din tine, când vei ieşi afară. Căci Domnul Dumnezeul tău, merge în mijlocul taberei tale, ca să te ocrotească şi să–ţi dea în mână pe vrăjmaşii tăi dinaintea ta; tabăra ta va trebui deci să fie sfântă, pentru ca Domnul să nu vadă la tine nimic necurat, şi să nu Se abată de la tine.” *Dacă Domnul observă ceva necurat în tabără, unde își are locuința, El ne poate părăsi.

Oare este ușor să fim părăsiți de Dumnezeu? De ce Zorobabel a refuzat să construiască împreună cu dușmanii lui Iuda? Oare ei intenționau să construiască un Templu dedicat lui Dumnezeu sau un alt templu? Ce ar fi rezultat din construcția lor? În zilele noastre, cum se construiește Biserica mântuirii neamului? Este acesta cu adevărat templul lui Dumnezeu? Este Domnul Isus prezent acolo? Este El cel care construiește? Ce credeți despre acest lucru? Dacă Domnul Isus ar construi, cu cine ar alege să construiască? Cu siguranță, ar construi cu fiii Luminii și nu cu fiii Întunericului. Nu trebuie să uităm că El nu mai construiește temple din piatră fizică fără viață. Templul lui Hristos, sau Templul lui Dumnezeu, este construit din pietre vii.

Să ne referim și la Levitic 26 pentru a înțelege mai bine rolul Bisericii. Pentru ca aceasta să poată fi Biserica lui Hristos, trebuie să fie curată. El o construiește și nu își împarte slava Sa cu cei care Îl urăsc. În Capitolul 26, versetele 11 și 12, este scris: *„Îmi voi aşeza locaşul Meu în mijlocul vostru, şi sufletul Meu nu vă va urî. Voi umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeul vostru, şi voi veţi fi poporul Meu.”* Amin.

Și în 2 Corinteni 6:16, găsim aceeași idee: În Levitic am citit *„Îmi voi așeza locașul Meu.”* Cum este numit astăzi locașul lui Dumnezeu? Este Trupul lui Hristos, sau doar o simplă clădire? Biserica este trupul lui Hristos și putem să o numim Templul lui Dumnezeu. *„Eu voi zidi Biserica Mea și porțile Locuințelor morților nu o vor birui.”* Nu vor colabora cu mine cei ce sunt în întuneric. *„Eu voi umbla în mijlocul vostru.”*

De aceea, Biserica trebuie să fie curată, pentru că Dumnezeu umblă în mijlocul ei, în mijlocul nostru, și ne cere să fim poporul Său.

Să citim din Iosua 7 pentru a vedea ce s-a întâmplat când păcatul a pătruns în mijlocul poporului lui Dumnezeu, unde El își avea locuința. Este vital ca trupul lui Hristos să fie păstrat curat. Să vedem ce se întâmplă când acesta se contaminează sau se strică, citind versetul 1 și apoi de la versetul 11: *„Copiii lui Israel au păcătuit cu privire la lucrurile date spre nimicire. Acan, fiul lui Carmi, fiul lui Zabdi, fiul lui Zerah din seminția lui Iuda, a luat din lucrurile date spre nimicire. Și Domnul s-a aprins de mânie împotriva copiilor lui Israel.” *Această mânie dumnezeiască s-a manifestat în momentul comiterii păcatului de către Acan.

Analizând versetul 4, observăm că Dumnezeu nu mai era cu poporul său, nu îi mai sprijinea. *„Aproape trei mii de oameni au porni,t dar au luat-o la fugă dinaintea oamenilor din Ai. Oamenii din Ai le-au omorât aproape treizeci și șase de oameni. I-au urmărit de la poartă până la Șebarim și i-au bătut la vale. Poporul a rămas încremenit și cu inima moale ca apa.”*

Această situație ridică întrebări dificile: De ce Dumnezeu a permis moartea a 36 de oameni pentru păcatul unui singur individ? De ce Acan nu a fost singurul pedepsit? Aceste întrebări ne pot tulbura, dar ele reflectă gravitatea păcatului în ochii lui Dumnezeu și impactul acestuia asupra întregii adunări.

Dumnezeu a transmis un mesaj clar lui Iosua, așa cum citim în Iosua 7:10: *„Scoală-te! Pentru ce stai culcat astfel pe fața ta? Israel a păcătuit, au călcat legământul Meu pe care li l-am dat, au luat din lucruri date spre nimicire, le-au furat și au mințit și le-au ascuns printre lucrurile lor. De aceea copiii lui Israel nu pot să țină piept vrăjmașilor lor: vor da dosul în fața vrăjmașilor lor, căci sunt dați spre nimicire. Eu nu voi mai fi cu voi, dacă nu nimiciți ce este dat spre nimicire din mijlocul vostru.”* Aceasta nu este doar o amenințare, ci o realitate care trebuie luată în serios. Prezența lui Dumnezeu este condiționată de puritatea și ascultarea poporului Său.

În contextul Bisericii, Domnul Isus, care este capul acesteia, nu tolerează păcatul în trupul Său. Dacă Dumnezeu a cerut eliminarea oricărei murdării și necurății din tabără în Vechiul Testament, atunci Domnul Isus are aceeași așteptare pentru Biserica Sa astăzi. Este esențial ca trupul lui Hristos să fie curat, fără pată, fără cusur, fără zbârcitură. Prin urmare, când păcatul

apare în Biserică, este imperativ să fie abordat și rezolvat cu urgență, pentru a menține unitatea și sfințenia în trupul lui Hristos.*„Eu nu voi mai fi cu voi.”*

O dată a promis* „Eu voi fi cu voi”.* Domnul, așa a promis, *„vor fi poporul Meu. Eu voi fi cu voi și voi umbla în mijlocul vostru”. *Și în cazul lui Acan ne spune:* „Eu nu voi mai fi cu voi, dacă nu nimiciți ce este dat spre nimicire din mijlocul vostru.”*

Această promisiune a Domnului ne amintește că El dorește să fie în mijlocul poporului Său, dar există o condiție: puritatea și îndepărtarea a ceea ce este rău. Exemplul lui Acan, care a fost nimicit și îndepărtat din mijlocul Israelului, ne arată consecințele nerespectării acestei condiții. Poporul trebuie să se ferească de păcat pentru a nu atrage alte nelegiuiri în rândul său și pentru a permite lucrarea lui Dumnezeu în creșterea lor spirituală.

Curățenia este esențială, așa cum este într-o sală de operație, unde totul trebuie să fie sterilizat pentru a preveni infecțiile. În mod similar, trupul lui Hristos trebuie să fie păstrat curat. Să ne întoarcem la învățăturile Domnului Isus din Noul Testament. În Matei 18, începând cu versetul 15, ni se spune: *„Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și mustră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău.”* Amin.

Acan a păcătuit împotriva fraților săi prin furt, chiar dacă la prima vedere pare a fi o problemă între el și Dumnezeu. În adunare, în trupul lui Hristos, fie că este vorba de Gheorghe, Petru sau altcineva, furtul sau orice alt păcat afectează întreaga comunitate, indiferent de natura acestuia.

Este necesar să ne gândim la impactul pe care acțiunile noastre îl au asupra celorlalți și să ne străduim să menținem curăția în trupul lui Hristos. Ce face păcatul comis de un mădular? Dumnezeu nu poate să stea în prezența păcatului chiar dacă biserica nu vede, nu știe ce a făcut Petru sau Gheorghe. Într-un caz similar, biserica sau tabăra sau Iosua nu a știut că Acan a păcătuit. Nu a știut că Acan a ascuns, a furat, a ascuns și Dumnezeu totuși a condamnat toată adunarea. Problema este că Dumnezeu nu poate sta în prezența păcatului, necurăției, murdăriei.

Și dacă fratele meu a păcătuit împotriva mea și văd lucrul acesta, ce trebuie să fac? Orice păcat comis este împotriva mea. Acum înțelegem de ce. Pentru că atrage mânia lui Dumnezeu asupra adunării. Dacă eu las un păcat să fie permis în adunare, în trupul lui Hristos, o murdărie care nu se rezolvă, ce face păcatul acesta? Îl îndepărtează pe Dumnezeu din mijlocul nostru? Câte păcate trebuie să fie ca să îl îndepărteze pe Dumnezeu?

Și atunci ce trebuie să facem? *„Du-te și mustră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă,” *dacă recunoaște și își cere iertare, ce ai făcut?* „ Ai câștigat pe fratele tău.”* Ne putem gândi la Acan. Dacă Acan, înainte să înceapă tragerea la sorți, recunoștea păcatul lui, putea să fie iertat de Dumnezeu, sau nu putea să fie iertat? Și-a recunoscut păcatul Acan, sau nu? Știm cu toții că Acan nu a mărturisit nimic.

A văzut că se trage la sorți, a văzut că se îndreaptă tot spre el, și nu a făcut niciun gest. Tragerea la sorți a continuat până la capăt. Acan nu a cerut iertare, nu și-a mărturisit păcatul, nu a fost mustrat de cineva ca să-și poată cere iertare. Nu știm dacă ar fi fost iertat sau nu, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu nu ne arată acest lucru. Cert este că Acan a trebuit să fie omorât, sau în

cazul nostru îndepărtat din adunare. Aici ne spune: *„Dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unu sau doi inși, pentru că orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l bisericii, și dacă nu vrea să asculte nici de biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș. Adevărat vă spun, că orice veţi lega pe pământ, va fi legat în cer; şi orice veţi dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer.” *Amin.

Ce înseamnă să fie pentru noi ca un păgân și un vameș? Înseamnă că, dacă cineva nu ascultă de Biserică, atunci pentru toți va fi considerat ca un păgân și un vameș. Acest lucru implică a fi îndepărtat din Biserică, scos afară, pentru a nu contamina, sau așa cum se spune, pentru a nu *„spurca tabăra”* sau trupul lui Hristos. Ne amintim de cuvintele din Faptele Apostolilor: *„Știți cum trebuie să se poarte un evreu cu un păgân și cu un vameș, să nu se însoțească, să nu intre în casa lui.”*

Aceasta înseamnă că nu trebuie să aibă nicio legătură cu aceștia. Aceasta este metoda pe care Domnul Isus o folosește pentru a elimina păcatul din trupul lui Hristos. Nu este vorba despre îndepărtarea definitivă a persoanei, ci despre corectarea ei. Dacă persoana ascultă mustrarea și își recunoaște greșeala, atunci este considerată câștigată înapoi pentru Biserică. Păcatul este astfel reparat și curățat. Însă, dacă nu ascultă, atunci trebuie să fie îndepărtată.

În 1 Corinteni capitolul 5 observăm că Dumnezeu are metode specifice pentru a aborda problemele din trupul lui Hristos. Am învățat că fiii luminii nu pot colabora cu fiii întunericului și că, atunci când apare un păcat în comunitatea celor ce sunt în lumină, acesta trebuie rezolvat pentru ca trupul să rămână curat și să permită creșterea și desăvârșirea sfinților.

Dacă păcatul nu este pedepsit, acesta poate influența și pe alții să păcătuiască, așa cum s-a întâmplat în cazul lui Acan. Trebuie să ne gândim și la Core, Datan și Abiram, al căror păcat nu a fost unul de furt, minciună sau curvie, ci de nesupunere. În trupul lui Hristos este esențială supunerea. Ei au pretins că și prin ei vorbește Domnul, dar dacă Moise i-ar fi lăsat să continue cu răzvrătirea lor, adunarea ar fi fost afectată.

În cele din urmă, răzvrătirea lor a atras după sine încă 250 de bătrâni ai adunării. Dacă păcatul nu este rezolvat conform Cuvântului lui Dumnezeu, poporul va fi fără frâu, așa cum spune *„dacă nu este nicio descoperire dumnezeiască, poporul este fără frâu”*. În Biserica din Corint existau mai multe probleme, unele persoane manifestând comportamente lumești și alte aspecte problematice. Un caz particular a atras atenția, fiind vorba despre un păcat considerat grosolan, care a dus la excluderea unei persoane din biserică.

Acest păcat nu era unul obișnuit, ci unul care depășea limitele acceptabilității, chiar și pentru standardele păgânilor. În 1 Corinteni 5 de la versetul 1 și 2, se menționează: *„Din toate părțile se spune că între voi este curvie, și încă o curvie de aceea care nici chiar la păgâni nu se pomenește, până acolo, că unul dintre voi trăiește cu nevasta tatălui său. Și voi v-ați făli, și nu v-ați mâhnit mai degrabă pentru ca acel ce a săvârșit faptul acesta să fie dat afară din mijlocul vostru.”*

Acest păcat era comparabil cu cel săvârșit de Acan și necesita îndepărtarea persoanei respective din adunare, spre deosebire de alte păcate care pot fi abordate prin mustrare și corectare.

Apostolul Pavel, în versetul 6, avertizează: *„Nu vă lăudați bine; nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala?”* Aici, Pavel folosește o metaforă pentru a ilustra cum un singur păcat poate afecta întreaga comunitate, asemenea aluatului care fermentează întreaga plămădeală. El îndeamnă la o curățire spirituală, spunând: *„Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeala nouă, cum și sunteți, fără aluat. Căci Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit.”*

În versetul 9, Pavel clarifică o instrucțiune anterioară: *„V-am scris în epistola mea să nu aveți nicio legătură cu curvarii.”* El explică că nu se referă la a evita complet persoanele imorale din lume, ci la a nu întreține relații cu cei care, deși se declară credincioși, continuă să practice păcate grave precum curvia, lăcomia, idolatria, defăimarea, beția sau hrăpăreția. *„Și v-am scris să n-aveți niciun fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice frate, totuși este curvar, sau lacom de bani, sau închinător la idoli, sau defăimător, sau bețiv, sau hrăpăreț. Cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncați.”*

Pavel subliniază că responsabilitatea bisericii este de a judeca pe cei din interiorul ei, în timp ce pe cei din exterior îi judecă Dumnezeu. El încheie cu un apel la acțiune: *„Dați afară, dar, din mijlocul vostru, pe răul acela.”*

Pavel reamintește credincioșilor că ei sunt Templul lui Dumnezeu, așa cum scrie în 1 Corinteni 3:16: *„Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu?”* Această afirmație subliniază importanța curăției și sfințeniei în viața bisericii.

„*Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi*” iar la versetul 17 „*dacă cineva nimicește Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu*.” Templul lui Dumnezeu este sfânt, iar voi sunteți acest templu. Se pune întrebarea: cine poate să nimicească Templul lui Dumnezeu și prin ce mijloace? Răspunsul este păcatul.

Cel care vine și nimicește prin păcat Templul lui Dumnezeu, adică Biserica, va fi nimicit de Dumnezeu. Noi suntem Templul lui Dumnezeu, iar Duhul Său locuiește în noi, dorindu-ne cu gelozie pentru Sine, motiv pentru care nu trebuie să tolerăm păcatul în adunare.

Voi continua să citesc câteva pasaje și apoi voi încheia din această perspectivă a Cuvântului lui Dumnezeu. Din cartea Evrei, capitolul 12, citim o avertizare: *„Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la Harul lui Dumnezeu; pentru că nu cumva să dea lăstari, vreo rădăcină de amărăciune, ca să vă aducă tulburare și mulți să fie întinați de ea.”*

Este important să nu existe printre noi niciun curvar sau persoană lumească. Nu ne referim doar la curvia în sensul lumesc, ci la curvia spirituală, pe care Dumnezeu a condamnat-o de-a lungul istoriei biblice. Aceasta se referă la închinarea la idoli străini, la servirea atât a lui Dumnezeu, cât și a altor lucruri.

Nu trebuie să fie nimeni lumesc printre noi, pentru că Lumina, care este Dumnezeu, nu poate coexista cu întunericul. Oamenii au iubit întunericul mai mult decât Lumina când aceasta a venit în lume. Dacă permitem întunericului să locuiască împreună cu Lumina, ce se întâmplă?

În 2 Corinteni 6 Cuvântul lui Dumnezeu ne explică că Dumnezeu își are locuința în Templul Său, care suntem noi, dacă suntem poporul Lui. Când citim versetul 14, să ne gândim și la Ezra 4, unde am citit despre zidirea Templului, și la 1 Corinteni 5, care este chiar o trimitere de aici, versetul 9: *„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună Lumina cu Întunericul?”* Cum pot zidi fiii Luminii cu fiii Întunericului? Mai este Domnul Isus acolo să zidească împreună cu ei? „*Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial?*” Poate să fie vreo înțelegere? Niciuna! „*Sau ce legătură are cel credincios*” care este subordonat lui Hristos „*și cel necredincios*” care este subordonat lui Belial? Cum pot să zidească ei împreună?

„*Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, şi ei vor fi poporul Meu .”* Noi suntem Templul Dumnezeului celui viu. Duhul Sfânt locuiește în noi. „*De aceea: Ieşiţi din mijlocul lor, şi despărţiţi-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeţi de ce este necurat, şi vă voi primi. Eu vă voi fi Tată , şi voi Îmi veţi fi fii şi fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.*”

Ce problemă era în vechime? De ce se atingeau ei și Dumnezeu se îndepărta din mijlocul poporului? Când se atingeau de ceva necurat sau ei înșăși deveneau necurați sau leproși, Dumnezeu părăsea tabăra și trebuiau să-l îndepărteze, iar leprosul să strige: *„Necurat, necurat, necurat!”* De ce necurat? Atenție, e necurat, nu vă apropiați de mine, nu vă apropiați pentru că lepra… Ce s-a întâmplat cu lepra? E contagioasă, se ia. Lepra păcatului se ia. E o mare problemă. Vor atrage într-o cursă, ne amestecăm cu ei și vom învăța faptele lor. Asta este problema. Și Dumnezeu se va mânia pe noi. De aceea, ieșiți din mijlocul lor.

Versetul 18: *„Eu vă voi fi Tată și voi vă voi avea ca fii și fiice”*, zice Domnul Cel Atotputernic. Deci, având în vedere promisiunile pe care ni le-a făcut Dumnezeu, este esențial să nu ne atingem de ce este necurat, și să facem acest lucru cu respect și teamă față de Dumnezeu. Amin.

Având aceste promisiuni, să fim vigilenți și să ne sprijinim reciproc în menținerea curăției. Dacă Dumnezeu se îndepărtează de noi, ne rămâne un gol imens, iar consecințele pot fi devastatoare. Este scris că dacă nu eliminăm răul din mijlocul nostru, vom fi distruși. Tolerarea păcatului în adunare poate duce la haos și la atragerea mâniei lui Dumnezeu.

În Psalmul 106, este ilustrat cum neascultarea și nerespectarea poruncilor lui Dumnezeu au atras mânia divină asupra poporului. Trebuie să fim conștienți că și noi putem cădea în aceeași capcană. Este adesea întrebat care este păcatul specific pe care trebuie să-l eliminăm, și fără o înțelegere clară, riscăm să permitem prezența în mijlocul nostru a celor care trăiesc în păcat, cum ar fi curvia spirituală sau iubirea lucrurilor din lume, crezând în mod greșit că acestea nu ne afectează.

Psalmul 106, versetul 34, spune: *„Ei n-au nimicit popoarele pe care le poruncise Domnul să le nimicească, ci s-au amestecat cu neamurile și au învățat faptele lor.”* Acest lucru a dus la slujirea idolilor, care a devenit o cursă pentru ei. Astăzi, trebuie să ne întrebăm: ce legături trebuie să rupem? Trebuie să evităm asocierea cu cei lumești, pentru a nu fi contaminați și a nu

învăța faptele lor, care pot deveni curse pentru noi. Idolatria a dus la sacrificarea propriilor copii, la vărsarea de sânge nevinovat, ceea ce a spurcat țara și a atras mânia lui Dumnezeu asupra poporului său.

Aceasta este o problemă serioasă; dacă nu eliminăm răul, consecințele pot fi extrem de grave. Am mai spus și acum repet, ca exemplu, că oamenii au permis păcatului să se extindă. În locurile unde ar trebui să se închine, ei se uită la meciuri de fotbal. Au adus televizorul și s-au concentrat pe idolul lor, fotbalul. Fotbalul aparține neamurilor, sau fiilor lui Dumnezeu? A fost o cursă pentru ei sau nu? Nu au rupt legăturile cu lumea, nu le-au distrus.

Să mergem împreună, să construim împreună, să lucrăm împreună, dar fără nici un rezultat. Și la final, ce va face Dumnezeu? El va separa neghina de grâu. Dar când aducem televizorul și ne uităm cu toții la meci, ce mai suntem? Grâu sau neghină? Ce am devenit? Acesta este un exemplu serios și neplăcut.

Există și alte exemple, poate mai puțin serioase, dar care, în cele din urmă, ne conduc în același loc. Recent, a avut loc un turneu al unei formații de muzică cunoscută de mulți români credincioși. Am auzit că ieri a fost un concert la Arad, chiar în biserica unde s-a vizionat campionatul mondial de fotbal.

Ce alegere au făcut oamenii? Unde au mers? Ei au spus: *„Slujim așa, nu e problemă. Mergem și construim împreună cu ei.”* S-au adunat aproximativ 1500 de persoane la acel concert. *„Nu contează dacă acești oameni fac rău. Mergem împreună cu ei.” * S-au amestecat unii cu alții. Este un pericol mare, nu-i așa? Dumnezeu să ne ajute să fim vigilenți și să nu cădem în această capcană, căci este atât de grav.

Ne jucăm cu mântuirea și sfințirea noastră alături de cei lumești. Ne vor atrage într-o capcană dacă ne amestecăm cu ei. Așa spune Scriptura: *„S-au răzvrătit împotriva Duhului Lui și n-au nimicit popoarele pe care le-a poruncit Domnul să le nimicească.”* Domnul să ne ajute și pe voi și pe mine să fim atenți să nu permitem păcatului să pătrundă în mijlocul nostru. Amin.

Sursa: *Vegheați să nu fie între voi nimeni lumesc* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/predici-scrise/vegheati-sa-nu-fie-intre-voi-nimeni-lumesc